

Ekspedisjonen til Sydpolen

Jeg skulle være med på et kappløp til Sydpolen, det var jeg, Roald Amundsen mot James Cook.

Det eneste som kunne dra oss var en hundeslede med mange hunder.

Vi hadde planlagt turen veldig nøye. Vi måtte ha med oss veldig mye mat for at vi skulle overleve.

Vi startet på to forskjellige sider så vi ikke visste om vi lå før eller bak hverandre.

Den som kom først til sydpolen av oss var den første menneske som hadde vært på sydpolen.

Vi startet den 23.januar, sledene var i full gang. Vi kjørte et gått stykke den dagen, jeg måtte slo leir ved midnatt for å få meg litt søvn og mat. Jeg våknet klokken fem neste dag. Hvis jeg ville vinne kappløpet så måtte jeg starte veldig tidlig. Jeg begynte å kjøre videre klokken seks. Det var tiden jeg brukte for å spise, bryte leir og få i gang hundene.

Jeg hadde ingen anelse om hvor Cook var. Det var iskaldt her og skjegget mitt hadde nesten blitt til is. Jeg skjørte et godt stykke. Når jeg slo leir den dagen viste målingsapparatet mitt at det var igje 235km. Jeg kjørte kanskje 20km/t, så det var mange dager igjen. «Jeg har lurt på om hvor Cook er nå, men jeg tror ikke at han er kommet lengre enn meg». Når jeg våknet neste dag tok det bare 20 min før jeg var på tur igjen. Hundene mine var de beste som kunne fås tak i, denne dagen løpte de i 23km/t ! Jeg har kommet langt på ferden allerede. Nå var det bare 135km igjen i følge måleapparatet mitt.

Neste dag våknet jeg klokken halv fem, og dro klokken fem. Jeg tenkte at hvis jeg dro så tidlig så ville jeg ha et godt forsprang på Cook. Jeg følte at jeg kjørte veldig fort den dagen, men jeg visste ikke helt hvor fort. Den dagen hadde jeg følelse av at alt gikk så bra, men jeg tok feil. Plutselig veltet sleden, jeg skjønte ikke hvorfor den veltet. Da jeg så hva som skjedde ble jeg urolig. En av leder hunden min, den sterkeste og raskeste av dem alle, Lupa, var skadet og avkjølet. De andre sledene som teamet mitt hadde med måtte ta med Lupa tilbake der vi kom fra. Nå var det bare jeg og en annen igjen, jeg måtte utnevne en av hundene mine til ny leder hund. Jeg lå og tenkte på hvem som skulle være den andre leder hunden den natten.

Neste morgen hadde jeg bestemt meg for hvem som skulle være leder, de skulle være en nokså sterk og rask hund som heter Borris. Denne dagen var sikkert den nest siste.

Vi kjørte lenge den dagen for at vi skulle ha ganske kort vei den neste dagen.

Jeg var iskald i ansiktet men varm på resten av kroppen, jeg hadde på meg ekstremt mye klær for at jeg skulle holde varmen. Den dagen kjørte vi langt, nå var det bare 30km igjen.

Vi slo leir for natten klokken 23:49. Vi måtte få i oss mat vi spiste mye den dagen fordi vi hadde en del mat igjen og vi var skrubt sultne. Vi la oss til å sove i halv ett tida, men jeg fikk ikke sove.

Jeg lå og tenkte på om jeg ville komme fram først og om hvor James Cook var. Jeg håpte og trodde at jeg kom først men jeg kunne ikke vite det enna. Jeg har god selvtillit når jeg sann tenkte jeg .

Da jeg våknet neste dag var jeg i godt humør men var selvfølgelig litt trøtt og sliten, vi hadde kjørt veldig langt hittil. Da jeg gikk ut og satte meg på sleden, så jeg noe som var fryktelig galt. Tre av hundene mine lå nede på bakken. Det så ut som de var døde men de rørte på seg. Jeg måtte be siste person i mannskapet mitt om å ta med de tre hundene tilbake. Han sa det gikk greit og kikket urolig på de tre hundene. Så sa han «Jeg skal sørge for at de kommer trygt tilbake igjen» «Takk» sa jeg. Jeg måtte velge ny leder for andre gang på denne turen. Jeg valgte Bollis fordi han var tvillingbroren til Borris og de funket veldig godt i lag. Jeg satte meg på sleden og fikk hundene til å starte. Nå hadde jeg bare ni hunder igjen, det kommer til å gå mye saktere nå men jeg skal fortsatt komme først sa jeg til meg selv. De 30 kilometerne tok lang tid, det var sikkert fordi jeg bare hadde ni hunder. Jeg kunne se målet langt der borte og jeg så ingen personer, jeg trodde i det var målen men var ikke helt sikker.

De siste ti kilometerne var snart ferdig, jeg kunne ikke se et eneste menneske på veien. Jeg var først! Det var en ekstremt deilig følelse av være den første som satt nasjonalflagget sitt i bakken. Jeg slo leir i nærheten av flagget. Jeg trodde at James Cook skulle komme rett etter meg, men han kom ikke. Jeg ventet noen dager på han, plutselig fikk jeg høre at Cook hadde måttet bryte. Jeg synes det var litt synd.